

Přešel si dlaní po tváři pod levým okem. Chtěl se ujistit, že nespí a nezdá se mu to. Otisk na kůži byl ale až příliš reálný. Naprosto věrohodný. Se zavřenýma očima zkoumal pod prsty opatrně jeho texturu a v hlavě si mezitím snažil uspořádat myšlenky. Nespí, rozhodně nespí, tím si byl jistý. Co si pamatuje z doby předtím, než usnul? Nebo spíš než se probudil tady? Nic. Vybavoval si jen restauraci Na Blbým místě a pak taky všechno, co mu běželo hlavou, než se úplně probral.

Ale poté, co zjistil, kde je, jako by dostal ránu palicí. Nevy-
padá takhle nějak šok? Nebo panický záchvat? Jen si to teď
všechno logicky vysvětlit. Jak se sem dostal?

„Kde to sakra jsem?“ zašeptal polohlasně.

JULIE

Opatrně pootevřela dveře od koupelny. Ulevilo se jí, když klika zlehka povolila. Únos to tedy není. Měla by se zaměřit na své známé. U kterého se asi tak nachází?

Pár vteřin jen tiše stála, poslouchala a pátrala očima po nejbližším okolí. Prohlížela si chodbu z tmavě šedého vinylu, luxusní odstín, na němž se však nelitostně vyjímá sebemenší zrnko prachu. Prázdné bílé stěny, bez jediné dekorace. Minimalismus dovedený k dokonalosti, napadlo ji. Ticho jako v kostele, ačkoli ne že by do kostela chodila. Naklonila se vpřed a rozhlédla se na obě strany. Je vůbec možné, že je v domě takové prázdno? A že nikoho a nic neslyší?

Polehoučku vyklouzla z koupelny a přivřela za sebou dveře. Hezky nepozorovaně a v klidu.

Elegantně. Aby nikdo nepoznal, že se ještě před pár minutami přiopile válela na zemi. A hlavou se otírala o plastový sprchový závěs. Při té vzpomínce se otrásla. Fuj. Radši na to ani nemyslet

Pečlivě se zaposlouchala. Byla připravená zavolat něco jako: „Haló, lidi, jsem v pohodě!“, ale při střetu s atmosférou okolí si nebyla jistá, jestli je hlasitý výkřik dobrý nápad. Myslela si, že na chodbě spatří detail, díky němuž jí konečně dojde, kde je. Ale když se rozhlédla, necítila se ani o kousek blíž vysvětlení, jak se do domu dostala a co v něm vlastně dělá.